

Zář

Sotva jsem si navlékl tričko o chopil se myšlenek o nějakých hvězdných systémech, od dveří se ozývá mocné hučení nového zvonku. Co otevřu, svět by chtěl a nechtěl, za dveřmi je žena. Pěkná...Poněkud průměrně vysoká a ladné nohy. Tmavší až kaštanové vlasy a zvláště zvýrazněný ženský úsměv. Ovšem jinak seriózní výraz. Tak jsem pozdravil a zeptal jsem se alespoň, co je zač.

„Jsem Nad'a Doležalová, Česká televize...těší mě...“ a natáhla svou levou ruku. Pravou měla v sádře. Přeci mě popadl chaos, ale zachoval jsem klid a s vtípem poznamenal: „Novinářka...A co probůh hledáte u mě?“

„Jsem tu kvůli vám, jestli jste si nevšiml...“ Fuj, ta mi odpověděla.

„Jo, to jsem si všiml.“

„...Jsem tu kvůli té polární záři...“ a to mě udivilo. Záři? Proboha záři. O ničem nevím, najednou přijde novinářská služba a chce něco o záři...

„C..co? Počkejte, vo čem je řeč...vo jaký záři? Nikdo mě neinformoval.“

„O dnešní záři; pustíte mě dál, anebo tu mám trčet...?“

„Jo, pardon...Jen dál.“ Jen o jaké dnešní záři to mele? A navíc je protivná a agresivní. Myslím ta novinářka.

„Byla jsem informována telefonicky v Brně, v Hradci Králové a v Budějovicích; nato ještě na internetu, že na Slunci okolo rovníkové oblasti byla nedávno dosti silná aktivita. Co mi o tom povíte?“ a vzala si propisku do levé ruky. Píše levou, je protivná a agresivní. To je skvělé..

...

„Chcete kávu, nebo něco, nebo..“

„Odpovězte.“ skáče do řeči.

„Co? Na co? Jo na aktivitu. Hm, hele, obvolala jste skoro celou republiku a prakticky jste mi ještě neřekla nic o té záři. Já o ničem nic nevím, nikdo...“

„Ale..“

„Prosím..neskákejte mi do řeči. Chci vědět...a vůbec, kdo vás poslal vlastně zrovna ke mně. Vždyť v republice je tolik...“

„Tak...“

„PROSÍM...!“ V tu chvíli, jakoby prohrála, zmlkla. Jen se mi zahleděla do očí. Ach jo – má opravdu krásné oči. Jen je levačka, je protivná a agresivní. Jaká ironie.

„Jdu alespoň pro čaj.“ „Děkuji“, odvětila konečně příjemně. Už snížila hlásek.

Jen pořád ta zář. No a za pár minut bude úplná tma a já chci jít pozorovat. Jo a taky mám na pravé ponožce díru. Snad si toho slečna nevšimne.

„Tady je ten čaj. Tak už povídejte. O co vlastně jde?...“

„Byla jsem informována o vysokém množství nabitých částic, které se blíží do zemské atmosféry a způsobí právě polární záři. Jedná se o vůbec první případ v historii, kdy bychom mohli pomocí televize informovat veřejnost o blížící se polární záři. Video do televize už má můj kameraman na cestě do Brna a na vás mě odvolal nějaký zaměstnanec hradecký hvězdárny. Že o tom víte nejvíc a máte čas pro lidi...no ale vidím, že s vámi jen ten čas ztrácím.“ A v tom mi bliklo.

„Hej..jakože to nevím?“ mumlám si hlasitěji.

„Jste astronom, nebo jsem se jen spletla?“ reaguje na moje mumlání návštěvnice.

„Jo, jsem. Ale nic nevím. nikdo mi nevolal, nepsal, nic neřikal. To je skvělý. Celá Evropa ví o záři a já nic.“

„Máte mobil?“ pátrá.

„Ne.“

„Pak se nedivte.“ zase se zatvářila, jako bych měl dělat všechno podle ní.

„Ne, protože nesnáším mobily!“ odvětil jsem na to. Vyjma jejího pohledu bylo vše v pořádku.

Byl jsem poněkud roztržen z návalu překvapujících faktů, ale pravda je, že jsem odložil pozorování proměnných hvězd, popadl symbolicky triedr, tužku a v čele s novinářkou šel na dvůr čekat, zda se její novinářská vášeň jen nezmýlila. Ne, že bych tomu rozuměl, ale tyhle slečny dokáží cokoliv, aby někoho využily. Pravdou je, že jsem žádnou auroru borealis ještě na vlastní zrak neshlédl a čekám na to takřka celý život.

„Musíme pryč, za město. Taky se líp vybavit, jestli z toho něco chcete mít. Půjdu pro bundu.“ doporučuji.

„Ne, chci jen informace; přesně za 3 hodiny a 14 minut to chci dát do zpráv.“

„Máte auto?“ vyzvídám.

„Ne, jen kolo.“

„A kam to budete dávat?“

„V Brně, jednomu mému kolegovi.“

„Co?!! Za tři hodiny na kole..teda za dvě a půl hodiny, jestli chcete informace? Slečno, vy jste blázen!!“ neovládám se.

„Myslela jsem...“

„Co jste myslela?“

„Že mě tam odvezete vy...“

Šok. Radši jsem nic neřekl. Dovede si to představit? Do Brna se člověk z Pardubic dostane za tři hodiny nejdřív. A na kole nejlíp tak za osm. Stejně by to nestihla. Jak mohla dostat tuhle práci? Jak vůbec mohla dostat nějakou práci s tímhle charakterem?! To, co ve vás vzbudí vzruch za pár dní, dokáže tahle slečna během pár vteřin! Já se chytl jen za hlavu a přemýšlel, jak ji mám říci, že ještě nemám auto, poněvadž nemám ani řidičák. A že když nemám řidičák, tak asi nikam nepojedem. Nikomu nedá informace. A že to v těch zprávách bude leda tak ve snu...

Ale zdaleka nejhorší bylo se jí teď dívat na ten ubohý, andělsky prosící a nevinný výraz. No to je tedy úchvatné. Člověk by se asi co nejdříve oběsil. No, ale kus ženské to je, jenom si ji vychovat.

...

Vzal jsem ji zpět domů a bez nějakých přesvědčení jí začal něco povídat o polárních zářích. Bylo vidět, že práci dělá skvěle. Asi to je důvod, proč ji vůbec do zaměstnání přijali. Jakoby žila jenom pro práci. Snad, je to buď mrcha, nebo to chce ji vysvětlit česky, jak je vlastně co důležité. A tak jsme dokončili rozhovor. Ona očividně s bolestí stiskla víčko k propisce v pravé, jistě čerstvě zlomené ruce.

„Tak a teď mě odvezete do Brna.“ skoro rozkázala.

„Hm, to bude problém..“

„Jak to problém? domluvili jsme se, navíc budete ve zprávách v televizi..“ načala nanovo.

„Hou, hou, hou. Klid, slečno. Tak zaprvé: na ničem jsme se nedomluvili. Za druhé: nemám auták! A za...“

„CO? Nemáte auták?! Jak si to vůbec..., tak vy jste mě podvedl. To ve zprávách teda nebudete. Seženu si taxík. Jo a zbytek rozhovoru si udělám jinde!“

„ – A za třetí: nemám řidičák! A nemluvte prosím, když mluvím já.“ Opravdu zmlkla. Ale dost jsem se zapotil. Byla to zvláštní situace. Tak jsem pokračoval a ona tak na tom gauči úplně ztuhla, že najednou přebírám vládu já.

„Mám nabídku. Jestli mluvíte pravdu a záře skutečně bude, pak ji chci vidět. Ještě jsem ji nikdy neviděl...“

„A to jste astro...“

„Do háje, slečno, vy jste neslyšela? Já mluvím, tak laskavě při vši úctě už jednou sklapněte!“

„Promiňte...Ale...“

„Žádné ale!...Prosím.“ Teď jsem ji dojal. Krásně, ač s pýchou, se usmála. A začala poslouchat. Skutečně setrvala.

„Děkuji, slečno. Hele, nechám vás zavolat tomu chlapíkovi do Brna, aby jste zbytečně neutrácela, ať si to převezme. Je sice fakt, že to nebudete vy osobně, ale co na tom sejde, stejně byste to NESTIHLA. Ty zprávy můžeme shlédnout tady a můžete zavolat v reportáži živě telefonem. Pak už dělejte, co se vám zamane...“

„Ale vy to nechápete.“ skočila mi zas do řeči zesmutněle. „Dělala sem na tom jenom já, celou tu dobu, a vy teď chcete, abych to předala někomu jinému? To prostě nejde. Musím se dostat do Brna a vy mě tam musíte dostat za cenu čehokoliv. A já vás za to zveřejním.“

„Jenže to opravdu, vážená, nejde. Vážím si vaší nabídky, ale už to ksakru pochopte! Auto nemám, taxík se na vaše zprávy vykašle, na kole tam budete tak zejtra v poledne a já neznám nikoho, kdo by byl ochotnej vás tam do... dvou hodin a třicet sedmi minut dostat. Znáte snad jinou možnost? Já teda ne!“

A tím jsem absolutně odvázal její ideály. Nemá prostě na výběr. Všiml jsem si, jak majestátně sevřela tu pravou, zlomenou ruku. Přemýšlela, co by ji během zbývající doby dostalo z Pardubic do Brna. Na jejím místě bych to pochopil, inkasoval se do situace jinak a improvizoval. Ale ona, ona je snad ta nejnevychovanější slečna v mém dosavadním působení ve společnosti. Je ale moc krásná. Taková bohyně pýchy. Teď zrovna sklopila hlavu. Trochu jsem ji viděl do tváře a byla opravdu smutná. Neskutečně sentimentální pohled. Nevím, co vlastně teď mám udělat. Jestli ji mám utěšit; to mě ale může akorát vynadat. No nevím. Jako bych se sám pýchou propadal.

Čas neúprosně ubýval a zprávy se blížily. Ona tam tak seděla stále na gauči a ruku, tu levou, měla opřenou o bradu. Vlasy jí zakrývaly její výraz. Ach. Byla božsky smutná. Tak jsem si šel udělat také nějaký ten čaj. Ovšem co jsem vstal, ona jemně až něžně, ale trochu náfukácky pronesla: „Chci se vám omluvit. Asi máte pravdu. Zavolám Pavlovi a pak si vezmu taxíka a odjedu. Už vás nebudu otravovat.“

Bylo by dobré ji teď nijak nedráždit a tak jsem odpověděl: „To je dobrý. Ale jestli chcete, můžete tu zůstat. Já vás nevyhazuju...“ nabízím.

„Odjedu, děkuji.“ odvětila. Ale mně to nedá. Neumím si to vysvětlit, ale nechci, aby tak rychle zmizela.

„Nikam vás nevykošťuju.“

„ODJEDU, DĚKUJI!“ zdůraznila.

„Dobrá, omlouvám se...“ No, jak poznávám, moc se nezměnila; je stejně tvrdohlavá - tak, jak přijela. Doprčic, musím si vyměnit ponožky, nebo mě ta dívka bude stát velký malér. Každá slečna je určitý typ, ale s touhle si opravdu nevím rady.

Skutečně chopila telefon, ale svůj vlastní, mobilní. To je urážka. Nu...čekal bych to. Když jsem ji navíc poslouchal, co všechno vyřizuje za maličkosti, byl jsem až šokován. Vsadím se, že v tom Brně jsou už na ni zvyklí – já bych to asi nesvedl. Co si toho ta malicherná kráska navymýšlí. Ovšem, upřímně řečeno, asi budu smutný, až odjede. Je sice tma, mám tu oblíbenou hudbu a dokonce asi i polární záři, ale mně se líbí ta excentrická konverzace – kam nás až zavedla. Do jakých zákoutí našich charakterů. A líbí se mi i sama Naďa. Jak jsem říkal – jen si ji vychovat. A to bude těžké. Jako v Pyšné princezně. Budu muset setrvat. Ale tohle je realita. Nevím, jak to asi dopadne, protože tohle prostě není žádná pohádka. Zvláštní, nejsem si s sebou jist; asi jsem se do ní zamiloval...

...

„Tak už jsem si zavolala taxík. Za čtvrt hodiny si na mě nevzpomenete...“

„Vy nebudete u televize? – Budou tam o vás mluvit?“ snažím se...

„Ne... Tak... Taxi je tady každou chvíli. Takže nashled.“

„Co... A... a co pití, co jsem vám udělal. Nedopijete?“

„NASHLEDANOU a dík.“ a zabouchla dveře od MÉHO bytu. Jakoby jí to tu všechno patřilo. Však jednou to skončit muselo.. Stejně ta naivní Venuše nebude ani v taxíku oblíbená. Navíc toho taxikáře znám – dal jsem jí jeho soukromé číslo na něho a je to můj kamarád.

Venku zatím nastolila vládu hvězdná noc. Ještě, že tu předělali to ošklivé městské osvětlení. Noc je o to krásnější. A já..já ještě hledím z okna u balkónu, jak taxík zabuchuje a odjíždí; bůhví vlastně kam přesně. Tak čau, slečinko; říkám si v duchu. Čau!

Tak na co čekám?! Popadnu přeci bundu, vyměním si ponožky, chopím se přístrojů a...Co to je? Na stole zůstaly ležet jakési věci. Hodinky a papír s číslem! S telefonním číslem!! To nevypadá jako náhodné zanechání papírku. Je tam čajem vpité písmeno „N“.

„N“ jako naivka, jako nenávist. „N“ jako noviny. Nebo „N“ jako ´never to be again´. Anebo „N“ jako Nela, Naďa, Nina...NAĎA! Ale co ty hodinky? Já se toho pocitu snad nezbavím!

Vykašlal jsem se na zprávy a rovnou s jejími hodinkami jsem šel ven. Pozorovat! Pevně jsem držel ten kožený pásek. Měl jsem strach. Ale ne o hodinky. O Naďu. Pořád na ni myslím. Já jsem se do ní asi opravdu zamiloval. Kéž by se stal zázrak. Vzpomínám, jak před několika minutami jsem sledoval ten odbočující aut'ák. Jak světla zřetelně osvětlila silnici a pak se opřela o okolní projíždějící auta. A pak zmizelo. Celé to bílé auto s nápisem „taxi“. Prostě pryč. Pá, pá! I s ní. A přitom je levačka, je agresivní a potřebuje výchovu. I když já taky. Jak je to možné? Já se zbláznil do takového nevychovance! A za tak krátký okamžik. Ale prostě zamiloval.

Teď sám sestávám na trávě dvora a i přes baráky se chci zdržet právě tady, na této samotě. A jsem sám. Jak to? Mně vadí, že jsem sám; to mi nikdy nevadilo.

...

Pomalou je půlnoc a spíš se obloha klidní, než aby byla aktivní. Velký vůz je teď na severovýchodě a chystá se zajet do zenitu. Ale to si počkám. Navíc Pardubice spí, jen pár lidí nalákaly zprávy na balkóny a k oknům. Ještě, že byl schválen ten zákon o světelném znečištění. Jinak bych asi viděl jenom nádherně se rozplývající městský smog a brázdu té nechuti z aut. Hlavou mi třestí myšlenky a mám stále zaťatou pěst. Mám v ní „hodinky lásky“. Ha! Jediné. To je to, co jako jediné mám. Jo. Ano. Mám ten řemínek a kus tikajícího plechu od nevychované slečny. A nic pro mě neznamená. Ne. Znamená. Už to prostě nemůžu popřít. Je to tak. Líbí se mi.

Nu – stihl jsem pár proměnných hvězd a pro radost zapálil prskavku. Co na tom, že nejsou Vánoce ani Silvestr. Z očí mi číší nechlada a chuť spatřit něco nevídaného. Z úst pak každým výdechem utíká velký bílý mrak páry za toho chladného ovzduší. A promrzají mi nohy. Ale budiž. Kdosi prochází kolem. Á - paní se psem. Taky proč ne?

Kdesi z dále se sem teď řítí nezastavitelné částice. Brzy se střetnou se zemskou atmosférou. A pak to nastane. Každou sekundu uletí obrovské množství kilometrů. Modrá planeta je na ně připravena. Zatímco já si tady hřeji prsty dechem. Jsem napjat. Vůz se posunul. A zapadl už asi Saturn. Teď by se ženská ruka opravdu hodila. Mám na mysli tu starostlivou a něžnou ruku. Do háje. Do háje! Kdy to přijde?! Je mráz a není sníh. Tráva se docela ještě zelená a na obloze černo. Omyl – tmavěmodro. Omyl...

Omyl!!! Zpoza trubky komína cosi blikalo. Trochu červeně. Možná to neblikalo – nevím. A pak zmizelo. Co? Že by?

„Děti, je to tady. Pojdte se podívat!“ řve jakýsi muž v baráku za mými zády. Vzápětí asi devět dalších rodin téměř naráz vychází na své balkóny. Někde jen z oken hledí. A já? Já tady jen tak dole stojím. Ale měl sem pravdu – něco se děje. Malý náznak a věřil bych tomu. V tu jak záclona se prolilo jemné načervenalé vlákno do Draka až k Medvědicí. Jak jazyk. Jak pomalý plamen. Měl jsem pravdu. Je to tady. Teď! Tady! Zář! Je tu zář. A je moje první. Jen moje!!

Ze spodního okraje vnitřní části vlákna se začíná vinout bělavé zbarvení. Teče chvilku po tom rudém a pak se štěpí. Levá půlka olízává Kassiopeju, která už utíká rychle na západ. Zato druhá se na chvilku zastavila, jemně zablikala a zmizela. Beze slov...

A ten skvost jsem si vychutnával jako zmrzlinu. Avšak potom jsem na chvíli sklopil hlavu dolů. Mezi domy vykukovala Zelená brána a jaksi byla celá ztracena v těch hrách barev světel města a aurory. Ala ta hvězdička, nebo kulička, či jak to vypadá, na vrcholku stavby, ta se třpytila. A právě odbíjí první hodina. Mezi domy je také klasický pohled na silnici. Však auta už moc nejezdí. Proč taky; v tuhle dobu snad jen blázni nebo astronomové. Jen občas se něco mihne. Třeba teď. Přední světla auta hasnou a auto zastavuje. Asi další pozorovatelé.

Chvíli tam tak to auto postávalo, asi už nebyl důvod mu dál věnovat pozornost. Možná pár milenců se chce pokochat září. Na střeše auta visí slabě zářící cedulka. V tu se dveře otevřely, vystoupila osoba a auto nastartovalo. Osoba zabouchla dveře, auto zmizelo a ona tam zůstala stát. Zdálo se, že se kouká na mě. Ale je tma.

Ta osoba tam stojí a čeká a mě to znervózňuje. Vlajou ji v slabé záři města povědomě zvlněné vlasy a postavu má v bocích typicky ženskou. Je to žena. Popadá mě mrazivý pocit. V tom se žena odhodlává načít pomalou plynulou chůzi. Něco mi z té chůze napovídá, že její nálada je jen hraná. Jako ve filmu. V tu aurora vyplivla obrovský jazyk bělavou barvou k východu, kde přecházela plynule k nazelenalé barvě. Do toho dva světlé pruhy osvětlují lesklou plochu opodál – asi okno k opravě – a ozářilo nevýrazně tvář ženy. Hrklo mi v srdci. Jsem zvláště nadšen. Nechápu, co vidím. Chvílema se snažím nepovyskočit jásotem a také neskáči. Mám důležitý výraz. Ale já ji miluji! Je to Naďa! Svou nepřítomností ducha dávám najevo nezájem a čekám, až se projeví ona. Pak mi to ale nedalo. Znovu prolétl ten jazyk, ale tentokrát červený. A olízl Polárku.

„Měla jste pravdu, přišlo to“, pronesl jsem mírně zvednutým hlasem, „– docela jsem tomu propadl. Co tu děláte?“

„Ten pacholek mě nechtěl vzít do Brna.“ a já tušil, že lže. To proto, že ten 'pacholek' to měl napsané na dveřích. Je čas ukončit to se vši lží. Jak se přibližovala...

Věděl jsem, že bude chtít, abych ji nechal doma přespat. Věděl jsem, že se mi stydí říci pravdu. Věděl jsem všechno. Vedu jedna nula, protože ona vůbec netuší, co zamýšlím.

„Můžu u vás přespat, prosím?“ řekla nabubřelou až zpyšnělou tóninou hlásků. Cha! No, neříkal jsem to?! To znamená...to znamená, že mě musela vidět. Musela se do mě zamilovat. A já ji teď musím vychovat! Víím, že je na vnějšek protivná, agresivní a nepříjemná; pyšná, ale někde uvnitř v ní je to, co ji musím teď potlačit ven. Stačí ji jen pořádně vyšokovat. Víím jak. A záře mi v tom pomůže. Skutečně.

„Lžete.“ začínám.

„Co?!“

„Lžete. Slečno, chtěla jste jet do Brna a volala jste meziměstskéj taxík. Sám jsem vám to číslo přeci dal. A vy jste to číslo vytočila – viděl jsem to! A taxikáře znám. Je to můj kamarád z výtvarného kroužku ještě z dob, co jsem chodil na základku. A svou práci dělá dobře. Nehledě na chování klientů...Notak. Nechcete mi už něco říct? A přemýšlejte o tom co, abych se nenaštval.“

Ticho. Zář. Ticho. Malé napětí. Já jsem v klidu, ona sklápí hlavu. Je vidět, že jsem ji dost vyburcoval tím šokem. A co teď? Je to žena. Pyšná. Poradí si i teď...Zvedá hlavu.

„Dobrá. Vrátila jsem se kvůli záři. Chtěla jsem ji vidět s váma. A myslela jsem, že mi k tomu něco řeknete přímo u záře, chápete?“

„To znělo líp, ale pořád byste si měla tu výmluvu zlepšit.“

„Já říkám pravdu!“

„Ne!“ odstřeluji.

„Jak to myslíte!!“ a lidé z balkónů nás už sledují.

„Kdyby to tak bylo. Kdybyste“, pokračuji, „fakt přijela kvůli práci, pak byste ze všeho nejdřív hledala tyhle hodinky.“ a zvedám za řemínek ten krásný suvenýr. „Všiml jsem si, že si dáváte vždycky obezřetně pozor, abyste někde něco nezapomněla. A nejednou jste chtěla vědět, za jak dlouho budou ty zprávy...Vím, hodiny byly i na mém videu, ale vy jste chtěla vědět asi přesnej čas. A já věřím, že jste přesná. Hodinky jsem si taky zkontroloval. Jako Columbo. Jdou přesně...Pak tedy zbejvá jediná možnost – že jste je u mě nechala naschvál. Tak co, pořád mi nic neřeknete?“

„Já...no já...“, načež ji přerušila záře. Rozsvítla celou západní až severní část oblohy. Zpoza nachladlý proutek ruda propíchl galaxii v Andromedě a další dva si namířily výlet do Velkého vozu. A základní masiv, jakási fosforová deka, zůstal nepozměněn.

„Páni, to je nádhera“, pronáší Nad'a.

„Jo. To jo...Proboha! Něco mě napadlo! Pojd'te!!“

V tom ji popadám za levou ruku a ona se mi poprvé hluboce a upřímně bez zábran pohlíží do očí. Já na chvíli ztuhl. Skvělý okamžik. Stačí jen ten pocit. Její hluboký cit jsem vycítil ještě víc..Teď se ale musím vzpamatovat. Poběžíme. Něco mě napadlo. Jen poznávám tiše a klidně: „Máte krásné oči.“ Pak se ale moje nohy rozutíkávaj.

„Honem!“ a trhám s ní.

„Omlouvám se. Musíme spěchat..“

„Kam běžíme? Hej! Co se děje? Kam...“

„Právě mě napadlo, že tohle...je náznak nejhlubší aktivity. Jestli dobře předpokládám, tak tam dole – nízko nad obzorem uvidíme něco úchvatného.“ vysvětluji rozčarován za běhu.

„Svítil tam město!“ dodává Nad'a chytře.

„To je právě to skvělé – ve dvě hodiny vypínají osvětlení!“

„Co? A proč jste nevypadl pryč za město? Sám jste to nabízel.“

„Já vím...“ zastavuji se. Otáčím oči do těch jejich dívčích. „Zůstal jsem tu kvůli vám...ale teď pospěšte!“ Její tvář se poprvé rozzářila. Jako louka. Živá jako včely a barevná jak luční motýl. To už nebyla pýcha. Asi už není ani protivná ani agresivní. Teď je to kráska, jak má být. Věděl jsem to. Tužil jsem, že její krásnou duši dostanu na povrch. A to díky auroře. Běžíme dál.

„Co ruka – dobrý?“

„Jo, děkuji. Děkuji za optání.“

„Co..c..jo, není zač. Teď máte i krásný hlásek. Jako v pyšné princezně...A nemusíte se stydět..teď klíče od dveří...nemusíte se stydět – sluší vám. Když se smějete. Hm, jste mnohem krásnější...A teď pojd'te – musíme co nejvš.“

Jak rozsvěcují ve vchodu, všímám si, jak se nádherně červená.

„Vy mě přirovnáváte k Pyšné princezně?“ optává se s úsměvem. Bere to s humorem. Tedy bere to s lichocením.

„Ne, jste lepší.“

Rychle vybíhám po schodech, otevírám dveře od bytu. V chodbě je tma, ale světlo jde ze vchodu. Popadám tmavé „hradní“ klíče od balkónu, co mám propůjčený na pozorování nad severním obzorem a vycházím zas ven z bytu. Zabouchávám a v tom doráží Nad'a.

„Ještě jedny schody.“ ujišť'uji.

„Kam jdeme..?“

„Sem“, ukazují, „přímo na balkón.“

„Je váš?“

„Ne, pučenej.“

Strkám klíče do díry a ono to nejde. Zaseklo se to. Snažím se s tím doleva, doprava – hlavně rychle. „Doprčic.“

„Co je?“

„Sekly se klíče...Nejde to!“

„Pusťte mě k tomu.“

„Dobrá.“

Proč ne, že..její zručná levá ruka párkrát otočila a Nad'a vážně pohlédla: „Zkuste to otevřít, já nemám tolik síly..“

„Fajn...Jo! Vyšlo to! Vy jste skvělá!...Bude vám zima...skočím pro bundu.“

„Ne, to je dobrý.“

„Není...a nevymlouvejte se!“

Znovu sbíhám ty schody. Znovu odemýkám. Na polici je hozený kožich po mamince, která včera odjela ještě ráno. Popadám jej. Zabouchávám a dvouschodovým krokem vyšlapávám zpět ke krásce na balkóně.

„Nate. Musí vám bejt zima, co říkáte?“

„Dík...Petře.“

Co? Ona mě oslovila. A jak krásně. Úplně se z ní ztratila ta ošklivá povaha. A mně ztratila hlavu. Jsem si jist, že to nehraje. Snad jen proto se otáčím a štěstím v očích ještě poněkud v šoku odpovídám: „Jo.“

Potom se otáčím doprava a zrovna zhaslo město. Chvilí nic. Oči si zvykají na úplnou tmu. Avšak po chvilce; jen málo sekund a spatřil jsem světlo. Ne z města. Ne auta. Je slabé. Jako mrak vypadá. Ale mrak to není. Je to namodralý odlesk krásy aurory. Pak dva. Vypadá to jako dvě krásné veliké křišťálové kapky. Tři, čtyři. Odtamtud se každopádně lidé také dívají. I snad v lepších podmínkách. Ale co tu. Je to více jak zážitek. Je to život. A styl. Má realita. Předemnou záře, za mnou žena. Usmálo se nebe a přišla láska. Čas naplnit štěstím. Díky. Díky, ty tam, svatý Petře. Vesmír v dlani, taková podmanivost, taková kráska. Jako bych byl uvnitř něčeho, co je nejhezčí právě zevnitř.

„Nádhera.“ pronáším tiše na Nad'u, co stála za mnou a spíš ji asi zajímalo něco úplně jiného.

„Ano je. Překrásný.“ odpovídá dojatě.

Chci se jen otočit a pohledět na její skvostně andělský výraz. Ale jak se otáčím, nějak si zvrťávám nohu a náhle mě to odhazuje. V tom levou rukou nahmatávám mámin kožich. Co? To je Nad'a. Setrvačnost nás oba odstrkuje na východní růžek a já ji, chudáka, nechtěně zamáčknu až ke dveřím. Avšak tu si uvědomuji, že se ocitám ve zvláštní poloze, opřen o její ohřáté tělo. Jednou nohou na rohu balkónu, druhou někde blízko té její. Naše oči v ten okamžik chytá jisté pouto a nedokáží se odtrhnout. V tom se její rtíky nepatrně sunou do úsměvu.

„Už nejsem pyšná princezna, já to jen hrála...“

„Já vím.“

„Chtěla jsem mít tu reportáž co nejdřív a za každou cenu, ale...“

„Já vím.“

„Nemohla jsem do toho Brna odjet.“

„Já vím, jen nechápu, proč jsi mi tu nechala to číslo; od čeho je?“

„Od mého srdce. Je od mého srdce, víš?“

„Teď už to vím.“

„A...“

„Přst. Neoddaluj to...“

„Jo.“

Pak jsem už jen zavřel oči a nepřetržitě a pomalu se přibližoval. Jakmile jsem ucítil její rty...Sladký polibek plný vášně. Můj první. Krásný. Ještě poslední pohled si pamatuji na onen Velký vůz, kde se motala vlnitá struktura narudlého vlákna. Krásně mezi hvězdami. Úchvatné.

Já jsem úplně zapomněl, kde jsem. Nechal jsem se unést tím vášnivým líbáním a pak...slyším jakési scvaknutí a „Rádio Profil! Ty největší hity!!“ Jakoby z rádia. Nato vše šlo ráz na ráz. Nadřa se zmlžila a já začal vnímat světlejší prostředí. Z rádia začala nějaká „krutší“ hitovka a ten polibek už jsem taky necítil. Pak jsem otevřel oči...

- Byl to sen. Co? SEN?! Ne!!! Ale ne. Takže jsem neviděl ani svou první záři a ani necítil svůj první polibek. Vypínám rádio a nejradši bych ho rozmlátil. Venku už krásně tančí spousty slunných víl – paprsků. A mě místo štěstí čeká zas otravná škola. To je úchylné.